

Sygnatura akt III RC 243/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2020 roku

Sąd Rejonowy w Kole Wydział III Rodzinny i Nieletnich

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Agnieszka Pietruszka

Protokolant: st. sekr. sąd. Alicja Kleczkowska

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2020 roku w Kole

sprawy z powództwa Z. K.

przeciwko B. K. oraz T. K.

o alimenty

I. Zasądza od pozwanego T. K. alimenty na rzecz córki Z. K.

w kwocie po 1000,00 zł (jeden tysiąc złotych) miesięcznie, płatne do jej rąk do dnia 15 – go każdego miesiąca z góry z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, poczynając od dnia 29 października 2019 roku.

II. Zasądza od pozwanej B. K. alimenty na rzecz córki Z. K. w kwocie po 100,00 zł (sto złotych) miesięcznie, płatne do jej rąk do dnia 15 – go każdego miesiąca z góry z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, poczynając od dnia 29 października 2019 roku.

III. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.

IV. Zasądza od pozwanego na rzecz adw. K. B. wynagrodzenie w kwocie 2400,00 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu.

V. Zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kole na rzecz adw. K. B. wynagrodzenie w kwocie 738,00 zł (w tym VAT) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu.

VI. Nakazuje ściągnąć pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kole kwotę 750,00 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

VII. Odstępuje od obciążenia pozwanej nieuiszczonymi kosztami sądowymi.

VIII. Odstępuje od obciążenia powódki kosztami procesu w części oddalającej powództwo.

IX. Wyrokowi w punkcie I i II nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sędzia:

Agnieszka Pietruszka

Sygn. akt III RC 243/19

UZASADNIENIE

Powódka - Z. K. wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanego T. K. alimentów w wysokości po 1.000 zł miesięcznie, a od pozwanej B. K. w kwocie po 300 zł miesięcznie. W uzasadnieniu wskazała, iż jest córką pozwanych. Sytuacja w domu stron była trudna z uwagi na uzależnienie pozwanego od alkoholu. Powódka z tego względu pozostaje pod opieką psychologa, a w lutym 2019 r. przebywała w szpitalu psychiatrycznym w związku z próbą samobójczą. Pozwany mimo zaleceń nie podjął terapii rodzinnej, zakazywał córce wychodzenia z domu. W dniu 27.09.2019 r. pozwani nakazali córce opuścić dom, wobec czego zamieszkała u siostry swojej matki N. C.. Powódka jest uczennicą III klasy liceum ogólnokształcącego. Poności wydatki związane z kontynuowaniem nauki. Powinna korzystać z korepetycji z matematyki. Pozwani żyją na dość wysokim poziomie uzyskując dochody z działalności gospodarczej pozwanego, która stanowi główne źródło utrzymania rodziny oraz renty pozwanej.

Pozwani – T. K. i B. K. wnosili o oddalenie powództwa w całości, podnosząc iż nie ma żadnych przeszkód aby córka wróciła do domu.

Sąd ustalił co następuje :

Z. K. (ur. (...)) jest córką T. i B. małżonków K.. We wrześniu 2019r. powódka wyprowadziła się z domu rodzinnego i zamieszkała u siostry swojej matki N. C., u której mieszkała do ferii zimowych. Następnie powódka zamieszkała u babci, u której nadal przebywa. Po wyprowadzeniu się z domu powódka kilkakrotnie spotkała się z rodzicami. Odpisywała również na wiadomości od nich.

(dowód: odpis skrócony aktu urodzenia k.6; zeznania powódki k.84v i k.96v)

W roku szkolnym 2019/2020 Z. K. była uczennicą klasy III – ej Liceum Ogólnokształcącego w K.. Powódka z wynikiem pozytywnym złożyła egzamin dojrzałości. Będąc w klasie maturalnej powódka nie pobierała korepetycji.

(dowód: zaświadczenie Liceum Ogólnokształcącego w K. z dnia 29.10.2019 r. k.7, kopia świadectwa ukończenia liceum k.79, kopia świadectwa dojrzałości k.80, zeznania powódki k.84v i k.96v)

Obecnie Z. K. jest studentką I–ego roku studiów stacjonarnych, na kierunku języki obce w mediach i biznesie w Państwowej Wyższej Szkole Zawodowej w K.. Aplikując na studia powódka uiściła opłatę za dwa kierunki, ponosząc koszt w łącznej kwocie 255 zł. Z uwagi na rozpoczęcie studiów poniosła także opłatę za legitymację oraz za ubezpieczenie w kwocie 57 zł. Powódka kupiła używaną drukarkę za kwotę 260 zł. Dotychczas nie kupowała książek potrzebnych do nauki, albowiem dostaje je od znajomego w formie zdjęć. Z uwagi na stan epidemii zajęcia prowadzone są w formie zdalnej. Powódka nie będzie miała sesji egzaminacyjnej, ale kolokwia z poszczególnych przedmiotów.

(dowód: lista osób przyjętych na studia z dnia 4.09.2020 r. k.78, informacja z uczelni k.81, wydruk planu zajęć k.94, zeznania powódki k.84v-85v oraz k.96v)

W trakcie nauki w szkole średniej Z. K. zaczęła korzystać z pomocy pedagoga szkolnego, a następnie systematycznie korzystała z pomocy psychologicznej. Podczas pierwszej wizyty u psychologa była obecna również matka powódki, która nie brała już udziału w kolejnych spotkaniach. Od września 2018 r. powódka jest również pacjentką (...). Psychiatra rozpoznał u niej depresję. Z czasem psychiatra odmówił przepisywania kolejnych leków i zalecił terapię rodzinną, a także kontynuowanie przez powódkę terapii indywidualnej z psychologiem. W okresie od 2 do 13.02.2019 r. Z. K. przebywała na Oddziale Psychiatrycznym dla (...) w W. z rozpoznaniem zaburzeń adaptacyjnych. Przyczyną hospitalizacji była próba samobójcza powódki. Zgodnie z zaleceniami poszpitalnymi winna zostać podjęta terapia rodzinna. Pozwana była z córką na dwóch spotkaniach, natomiast pozwany nie zgodził się na udział w terapii, motywując to obowiązkami zawodowymi.

(dowód: zaświadczenie z dnia 29.10.2019 r. k.8, karta informacyjna leczenia szpitalnego k.9, zeznania powódki k.84v-85v oraz k.96v , częściowo zeznania pozwanej)

Powódka utrzymuje się z alimentów. W okresie wakacji podejmowała pracę w sklepie obuwniczym. Miesięcznie na zakup żywności dla siebie przeznaczają kwotę 400-450 zł, na kosmetyki i środki higieny około 50 zł. Powódka kupuje dla siebie odzież używaną. Na telefon potrzebuje 30 zł, zaś internet kosztuje ją 60 zł miesięcznie. Powódka obecnie nie bierze żadnych leków, z wyjątkiem czopków zapisywanych z powodu hemoroidów.

(dowód: dokumentacja medyczna powódki k.74, kopie paragonów fiskalnych k.82-83, zeznania powódki k.84v-85v oraz k.96v)

B. K. otrzymuje rentę w kwocie 1.025 zł miesięcznie, w związku z niezdolnością do pracy. Pozwana leczy się z powodu padaczki i toksoplazmozy. Pozostaje pod kontrolą neurologa. Przyjmuje leki, które objęte są refundacją. W 2020 r. pozwana sprzedała za kwotę 40.000 zł nieruchomość, którą dostała od ojca. Pieniądze uzyskane ze sprzedaży przeznaczone zostały na remont domu oraz na spłatę samochodu wziętego w leasing.

(dowód: kopia legitymacji emeryta-rencisty k.77, przelew na rachunek k.87, częściowo zeznania pozwanej k.95-95v, częściowo zeznania pozwanego k.96-96v)

T. K. od około 20 lat prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo Usługowe (...) T. K., w ramach której świadczy usługi stolarskie. Zatrudnia 2 osoby, w tym swojego syna w wymiarze ¼ etatu. Ma także ucznia. T. K. z prowadzonej działalności wykazał w 2018 r. przychód w kwocie 131.472,86 zł (dochód 6.976,23 zł), natomiast w 2019 r. w kwocie 136.204,87 zł (dochód 18.730,19 zł). W 2020 r. w okresie od stycznia do sierpnia przychód z działalności wyniósł 133.953,65 zł, jednocześnie pozwany wykazał stratę na kwotę 11.656,91 zł. W bieżącym roku T. K. wygrał przetarg na remont internatu. Pozwany wykonał prace w ciągu 6 tygodni i osiągnął z tego tytułu dochód w kwocie około 12 tys. zł. Poza tym zleceniem pozwany wykonywał głównie usługi na rzecz osób prywatnych.

T. K. spłaca raty leasingowe za dwa samochody, przy czym wysokość raty miesięcznej za jeden samochód wynosi około 2.000 zł. Z uwagi na pandemię pozwany dostał bezzwrotną pożyczkę w kwocie 5 tys. zł.

(dowód: roczna struktura przychodu Przedsiębiorstwa Usługowego (...) T. K. w 2018 i 2019 r. k.20-20v oraz w 2020 r. k.76, zeznanie PIT-36 za 2019 r. k.75 oraz PIT/B k.75v; częściowo zeznania pozwanego k.96-96v)

T. K. jest właścicielem gospodarstwa rolnego o powierzchni 6,5562 ha (przeliczeniowe 2,5288 ha). W gospodarstwie uprawia zboża. Tegoroczne zbiory pozwoliły jedynie na pokrycie kosztów kombajnu. Pozwany nie posiada sprzętu rolniczego.

(dowód: zaświadczenie Wójta Gminy K. z dnia 14.11.2019 r. k.19, częściowo zeznania pozwanego k.96-96v)

Pozwani od 4 lat korzystają z fotowoltaiki i nie ponoszą opłat za prąd. T. K. został też z tego tytułu zwolniony z podatku rolnego na okres 15 lat. Na opał pozwani przeznaczają drewno z własnego lasu, a ponadto na sezon grzewczy kupują 3 tony węgla. Pozwani dysponują oszczędnościami w granicach od 3-4 tys. zł.

(dowód: częściowo zeznania pozwanego k.96-96v)

Jako wiarygodne Sąd uznał zeznania powódki Z. K., albowiem były szczere, logiczne i rzeczowe, a ponadto znajdowały pokrycie w złożonych przez nią dokumentach. Na przyznanie częściowego waloru wiarygodności zasługiwały zeznania pozwanej oraz pozwanego. Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanej odnośnie jej relacji z powódką, przyczyn wyprowadzki oraz podłoża istniejącego między nimi konfliktu. Nie sposób bowiem zgodzić się z powódką, iż to powódka ponosi pełną odpowiedzialność za obecny stan rzeczy. Zeznaniom pozwanego Sąd nie dał natomiast wiary w części, w jakiej pozwany przedstawił swoją sytuację finansową w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej. Nie sposób uznać za zgodne z prawdą, iż działalność gospodarcza nie jest opłacalna, skoro pozwany zajmuje się jej prowadzeniem od około 20 lat. Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanego również w części dotyczącej przyczyn konfliktu z córką. Trudno bowiem dać wiarę, aby przyczyna wynikała z "podburzania" córki przez członków rodziny, w związku ze sprzedażą mieszkania przez pozwaną.

Sąd zważył co następuje :

Powódka Z. K. domagała się zasądzenia alimentów od pozwanych w kwocie po 1.000 zł miesięcznie od ojca T. K. oraz po 300 zł miesięcznie od matki B. K..

Podstawą zgłoszonego w pozwie żądania jest art. 133 kro, zgodnie z którym rodzice są obowiązani do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. Jednocześnie zgodnie z art. 135 § 1 kro zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego.

Zdaniem Sądu, w świetle zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego przedmiotowe powództwo należało uznać za uzasadnione, z tym że w stosunku do pozwanej jedynie częściowo.

Z. K. jest osobą pełnoletnią, ale zgodnie z obowiązującymi przepisami, istnienie obowiązku alimentacyjnego nie jest uzależnione od pełnoletniości osoby uprawnionej lecz od tego, czy jest ona w stanie utrzymać się samodzielnie. W ocenie Sądu, powódka nie ma możliwości samodzielnego utrzymania się, skoro w trakcie postępowania była początkowo uczennicą szkoły średniej a aktualnie rozpoczęła naukę na studiach. Podkreślić przy tym należy, iż studia mają charakter stacjonarny, wobec czego powódka nie jest w stanie podjąć pracy zarobkowej. Stwierdzenia tego nie weryfikuje fakt, iż aktualnie zajęcia prowadzone są w formie zdalnej, z uwagi na sytuację epidemiologiczną panującą w kraju. Wprawdzie w trakcie wakacji powódka pracowała w sklepie, lecz praca ta miała charakter tymczasowy. Ponadto mając na uwadze, iż w okresie wakacji powódka otrzymywała tytułem alimentów jedynie kwotę 600 zł miesięcznie, zrozumiałym jest, iż podejmowała zatrudnienie, albowiem kwota alimentów nie mogła wystarczyć na zaspokojenie wszystkich jej potrzeb. Ponadto należy zauważyć, iż powódka podejmowała pracę, także w okresie gdy mieszkała z rodzicami i wówczas nie była to dla pozwanych okoliczność, uzasadniająca wstrzymanie córce środków finansowych na jej potrzeby.

Jak zaznaczono powyżej, wysokość świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb osoby uprawnionej. Określenie wysokości świadczeń alimentacyjnych, uwarunkowanych kosztami utrzymania (wyżywienie, mieszkanie, odzież) i wychowania, w odniesieniu do dzieci (pielęgnacja, opieka, dbałość o fizyczny i intelektualny rozwój) jest domeną ustaleń na podstawie dowodów ale uwzględniając także zasady doświadczenia życiowego (Orz. SN z 29.11.1949 r. Wa.C 167/49, NP. 1951, nr 2 s.52). W przypadku powódki jej usprawiedliwione potrzeby obejmują głównie wydatki związane z codziennym utrzymaniem, tj. zakupem żywności, odzieży, obuwia, środków higienicznych i kosmetycznych oraz kontynuowaniem nauki. Nie sposób również pominąć potrzeb związanych z zapewnieniem odpowiedniej rozrywki, dostępu do kultury. Biorąc pod uwagę powyższe zasady, w ocenie Sądu, koszty utrzymania powódki w skali miesiąca pozostają na poziomie 1.000-1.100 zł, i trudno uznać aby potrzeby na tym poziomie obejmowały jakiegokolwiek fanaberie powódki, jak wskazuje pozwany.

Drugą przesłanką decydującą o wysokości świadczeń alimentacyjnych są natomiast możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanych.

Jak wynika z zebranego w sprawie materiału dowodowego, pozwana B. K. pobiera świadczenie rentowe w kwocie 1.025 zł miesięcznie. Nie sposób również pominąć, iż w toku procesu pozwana otrzymała 40 tys. zł z uwagi na sprzedaż nieruchomości, której była właścicielką. W tej sytuacji, zdaniem Sądu, pozwana jest w stanie łożyć na córkę alimenty w kwocie po 100 zł miesięcznie, mimo iż jej stały co miesięczny dochód kształtuje się na poziomie łącznej kwoty alimentów ustalonych na rzecz powódki. Pozwana mając bowiem na uwadze toczące się postępowanie winna zabezpieczyć stosowne środki na realizowanie obowiązku alimentacyjnego, a nie traktować jako priorytetu wydawanie pieniędzy na remont domu czy spłatę leasingu. Gdyby bowiem np. założyć, iż obowiązek alimentacyjny będzie istniał przez cały okres studiów pierwszego i drugiego stopnia to będzie on obciążał pozwaną przez okres 5 lat. Mając na uwadze wysokość ustalonych alimentów jest to kwota około 6 tys. zł, która stanowi zaledwie 15% wartości sprzedanej nieruchomości.

W ocenie Sądu, możliwości zarobkowe pozwanego T. K. pozwalają natomiast na uwzględnianie powództwa w całości. Pozwany podnosił, iż jego sytuacja finansowa nie pozwala na płacenie alimentów w kwocie żądanej przez powódkę, czemu Sąd nie dał wiary, podobnie jak nie dał wiary, iż to gospodarstwo rolne a nie działalność gospodarza stanowią główne źródło utrzymania rodziny. Roczny dochód z gospodarstwa rolnego o powierzchni 2,5288 ha przeliczeniowych, wynosi bowiem zaledwie 8.203,43 zł tj. około 680 zł miesięcznie (vide: obwieszczenia Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 23.09.2020 r. w sprawie wysokości przeciętnego dochodu z pracy w indywidualnych gospodarstwach rolnych z 1 ha przeliczeniowego w 2019 r. wyniósł 3.244 zł - M.P. 2020.852). Należy zauważyć, iż w związku z wywiadem zleconym w sprawie I. N. 10/19, udzielająca kuratorowi informacji pozwana, nawet nie wspomniała o gospodarstwie rolnym, podając jedynie iż mąż prowadzi własną firmę remontowo-budowlaną. W tej sytuacji, stwierdzić należy iż możliwości zarobkowe pozwanego, związane są głównie z prowadzoną działalnością gospodarczą. Z tytułu prowadzenia tej działalności pozwany wykazał natomiast przychód w kwocie 131.472,86 zł (za rok 2018) oraz w kwocie 136.204,87 zł (za rok 2019). W 2020 r. w okresie od stycznia do sierpnia, a zatem przez okres zaledwie 8 miesięcy, przychód wyniósł 133.953,65 zł, a więc był niższy zaledwie o 2,2 tys. zł niż przychód za cały rok 2019 i to mimo trudności gospodarczych związanych ze stanem epidemii. Porównując natomiast przychód z roku 2020 (k.76) z analogicznym okresem roku 2019 (roczna struktura przychodu k.20), widać iż w roku 2019 przychód za 8 pierwszych miesięcy wyniósł zaledwie 56.459 zł (!). Oczywiście jest, iż przychód nie jest tożsamy z dochodem, ale poziom przychodu wskazuje przede wszystkim iż pozwanemu nie brakuje zleceń, a sama epidemia nie spowodowała ograniczenia w ilości wykonywanych prac. W konsekwencji Sąd uznał, iż sytuacja ekonomiczna pozwanego a zatem i jego możliwości zarobkowe przedstawiają się o wiele lepiej, aniżeli pozwany próbuje to przedstawić. Trudno przy tym uznać za wiarygodne twierdzenie o trudnej sytuacji finansowej pozwanego, skoro w bieżącym roku wygrał przetarg opiekujący na kwotę około 50 tys. zł, z którego dochód - jak przyznał - wyniósł około 12 tys. zł. Zdaniem Sądu, pozwany mając co najmniej 20-letnie doświadczenie w prowadzeniu działalności, posiada ugruntowaną pozycję zawodową. Poza tym powszechnie wiadomym jest, że zarówno stolarze, jak i osoby zatrudnione w branży budowlanej, są rozchwytywanymi fachowcami, zaś ich stawki nie należą do najniższych na rynku usług. Już choćby z tego względu, nie zasługuje na wiarę stanowisko pozwanego zawarte w zażaleniu z dnia 14.11.2019r. (k.18v), z którego wynika, iż pozwany osiąga dochód wynoszący 1.152 zł miesięcznie, a zatem zdecydowanie poniżej płacy minimalnej. Ustalając możliwości zarobkowe pozwanego, Sąd pominął zatem dane wynikające z przedłożonych przez pozwanego dokumentów, uznając iż nie odzwierciedlają one faktycznego poziomu uzyskiwanych przez niego dochodów. Sąd nie stracił w szczególności z pola widzenia, że pozwany ma zawarte dwie umowy leasingowe dotyczące samochodów, przy czym rata miesięczna tylko jednej z tych umów wynosi około 2 tys. zł. Raty leasingowe zaliczają się do natomiast do kosztów uzyskania przychodu (podwyższają je) i mają wpływ na ostateczny wynik finansowej działalności pozwanego. W konsekwencji, w ocenie Sądu, możliwości zarobkowe pozwanego, należy ustalić na poziomie około 4-5 tys. zł. Stanowisko takie wydaje się uzasadnione chociażby w świetle zeznań pozwanej, które jednoznacznie wskazują na co najmniej dobry poziom życia rodziców powódki. Z zeznań pozwanej wynika bowiem, że rodzice są w stanie zaspokoić wszelkie potrzeby córki, pod jednym wszakże warunkiem, jakim jest powrót do domu rodzinnego. Z zeznań tych zarazem wynika, iż pozwani liczyli się z ponoszeniem o wiele wyższych wydatków na utrzymanie córki, albowiem wspierali jej plany co do kontynuowania nauki na studiach wyższych. Dla Sądu zrozumiałym jest rozgoryczenie pozwanych, iż 18-letnia córka zdecydowała się na tak radykalny krok, jakim jest wyprowadzenie się z domu rodzinnego, ale z drugiej strony, stanowisko prezentowane przez pozwanych w toku postępowania nosi znamiona przymusu ekonomicznego.

Pozwani podkreślali, iż są gotowi zaspokajać usprawiedliwione potrzeby powódki, albowiem córka może mieszkać w domu rodzinnym, gdzie może korzystać z pełnego wyżywienia, ma również możliwość realizowania nauki w formie zdalnej. Analiza przepisów Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego pozwala stwierdzić, iż żaden przepis ustawy nie precyzuje w jakiej postaci mają być spełniane świadczenia alimentacyjne. Zdaniem Sądu, gotowość pozwanych do zaspokajania potrzeb powódki "w naturze" nie może stanowić podstawy do oddalenia powództwa. Pod tym względem, należy mieć na uwadze treść art. 321 § 1 kpc zgodnie z którym Sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem, ani zasądzać ponad żądanie. Skoro zatem powódka domagała się ustalenia alimentów w formie pieniężnej, brak byłoby podstaw do ustalenia innej formy świadczeń alimentacyjnych. Poza tym decydującą

rolę w zakresie wyboru realizowania obowiązku alimentacyjnego co do formy, muszą mieć warunki w jakich pozostają uprawniony i zobowiązany. W niniejszej sprawie bezspornym jest, iż powódka pozostaje w konflikcie z pozwanymi, dlatego też nie sposób narzucić jej alimentów, w innej formie niż wskazane w pozwie.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie cytowanych przepisów, orzeczono jak w pkt I-III wyroku.

Sąd zasądził od pozwanego na rzecz adw. K. B. wynagrodzenie w kwocie 2.400 zł tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu (pkt IV wyroku) zgodnie z § 10 ust. 1 pkt 9 i ust. 4 w zw. z § 8 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz.U.2019.18). O nieuiszczonych kosztach sądowych należnych od pozwanego orzeczono zgodnie z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 kpc (punkt VI wyroku).

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu, w zakresie żądania zasądzenia alimentów od pozwanej, orzeczono na podstawie § 4 ust. 1 i 3 oraz § 10 ust. 1 pkt 9 i ust. 4 w zw. z § 8 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa, obciążają nimi Skarb Państwa z uwagi na sytuację finansową B. K.. Z tych samych względów, Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 102 kpc odstąpił od obciążenia pozwanej tymi kosztami (punkt VII wyroku).

Sąd zgodnie z art. 102 kpc odstąpił od obciążenia powódki kosztami procesu mając na uwadze, że jedynym dochodem powódki są alimenty (punkt VIII wyroku).

Rygor natychmiastowej wykonalności orzeczono zgodnie z art. 333 § 1 pkt 1 kpc (punkt IX wyroku).

Sędzia

Agnieszka Pietruszka